

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

Allerede ved Udarbejdelsen af Loven af 13de April 1855 om Forbud mod Borttagelse af Steen, Leer, Sand, Gruus og deslige fra Grundene udenfor Fyrindretninger og lignende offentlige Anlæg var det ikke undgaaet Ministeriets Opmærksomhed, at der kunde være nogen Anledning til at søge udvirket et lignende Forbud mod Sandgravning og deslige udenfor private Jordeieendomme, der stode til Havet, hvorved disse udsættes for at udhules og bortskylles af det med større Magt indtrængende Havvand. Man fandt det dog dengang rettest, at en saadan Bestemmelse ikke optoges i den ovennævnte Lov, fra hvis egentlige Diemed den laa temmelig fjernt, hvortil kom, at man dengang endnu ikke var paa det Rene med, om ikke de paaagældende Eier, der lide Tab ved Sandgravning m. m., maatte anses tilstrækkelig betryggede ved den dem ifølge Lovgivningen hjemlede Afgang til ved Domstolene at søge Erstatning for den dem tilføiede Bestadigelse.

Paa Rigsdagens 11te Session (1859—60) blev der imidlertid af 2 Folkethingmænd indbragt et Forslag til Lov angaaende Forbud mod Borttagelse af Steen, Leer, Gruus og deslige paa Forstranden, som i det Væsentlige gik ud paa, at Eierne af en til Stranden stødende Eiendom skulde være berettiget til at forbyde Borttagelsen af de fornævnte Gjenstande fra den udfør hans Grund liggende Forstrand, naar han dertil erhvervede Samtykke i Kjøbenhavn fra Magistraten og udenfor Kjøbenhavn fra Amtmændene. Dette Lovforslag fandt betydelig Modstand under dets første Behandling i Folkethinget, og da Regjeringen derhos udtalte, at den ikke fandt Anledning til at gaae ind paa Forslaget i den Skikkelse, hvorunder det var indbragt, blev det nægtet Overgang til 2den Behandling.

I Sommeren 1860 modtog Ministeriet et Andragende fra Grundeierne paa Kysten fra Kjøbenhavn og indtil Beddek om, at Borttagning af Steen, Sand, Gruus, Leer eller deslige

maatte forbydes for at forhindre Bortskylning og Udteggelse af deres Eiendomme. Andragerne frembævede navnlig, at der ved Sandgravning eller Borttagning af Steen i Stranden ofte fremkommer Huller, hvori Vandet med paa-lands Vind borer sig ned og undergraver den faste Kyst, hvorved de paa Kysten liggende Eiendomme udsættes for Udteggelse, hvilket er saa meget mere beklageligt, som Eierne af disse Eiendomme for en stor Deel bestaae af uformuende Fiskere.

Paa Grund af det Foranførte fandt Ministeriet, at der turde være Anledning til at tage Sagen under fornyet Overveelse og er derved kommen til det Resultat, at de Grunde, der tale mod en Lov angaaende Indskrænkning i Afdgangen til at borttage Steen m. m. fra Forstranden ikke kunne komme i Betragtning mod Hensynet til den Fare, for hvilken private Eiendomme udsættes ved den uindskrænkede Afgang til at kunne borttage saadanne Gjenstande, saa meget mere som Henviisningen til Domstolene for de Privates Vedkommende som oftest vil være næsten illusorisk, naar hensees til Vanskeligheden af i det enkelte Tilfælde at føre et juridisk Beviis for Kausalforbindelsen mellem en stedfunden Sandgravning og den en Privatmands Eiendom ved Havets derefter indtrusne stærkere Indtrængning tilføiede Skade, hvortil kommer, at selv om det lykkes at tilveiebringe et saadant Beviis, ville de, der have forvoldt Skaden, ofte befindes uvederheftige.

Ministeriet har derfor udarbejdet det foreliggende Lovudkast, for hvilket i det Væsentlige Loven af 13de April 1855 er lagt til Grund, dog at det er blevet anset for rigtigere, at Afgjørelsen af, hvorvidt den private Eier skal være berettiget til at forbyde Sandgravning m. v. udfør sin Grund, samt Fastsættelsen af de fornødne Mærker m. v. ikke tilfalder en reent administrativ Autoritet som Indenrigsministeriet, men derimod overdrages Landvæsenskommissionerne.